

*Verslag van de Commissie van Rap-
porteurs voor het wets-ontwerp tot
vaststelling van het briefpost en
regeling der aangelegenheden
van de brievenposterij.*

II.

30 Als men het brievenvervoer der
bijzondere ondernemingen vrij liet,
zou voor den staat alleen overblijven
het vervoer naar die plaatsen, die
geen voordeel opleveren. »Daarenbo-
ven,» zegt het verslag »zou alsdan de
»mededraging van bijzondere personen
»zich voornamelijk vertoonen daar,
»waar de verzending van brieven we-
»zenlijk voordeel oplevert; terwijl
»daarentegen aan den staat voorbe-
»houden zou blijven, om de brieven-
»verzending meer uitsluitend naar af-
»gelegene oorden en langs slechte we-
»gen, waar daaraan opofferingen ver-
»kocht zijn, te bewerkstellingen. Zoo
»doende zou geene andere keus over-
»blijven, dan dat of het belang dier
»meer verwijderde oorden door eene
»karige, onvoldoende inrigting der
»brievenposterij geheel werd opgeof-
»ferd, of dat de brievenposterij een
»ondragelijke last voor de schatkist
»wield. Noch het een, noch het an-
»der was met het algemeen slaatsbe-
»lang overeen te brengen. Dat staats-
»belang vorderte integendeel, dat de
»dienst der brievenposterij, die dan
»toch altijd pligten te vervullen had,
»waarin zij nooit door bijzondere on-
»dernemingen konden worden vervan-
»gen, zoo als het brievenvervoer naar
»buitenlands en naar de Overzeesche
»Bezittingen, zoo goed als slechts im-
»mer mogelijk was geregeld werd en
»aan het gerief der ingezetenen, ook
»van den afgelegensten uithoek des
»vaderlands, voldeed.»

De commissie stelt zich hier weder-
dadelijk op een verkeerd terrein. Zij
spreekt van de concurrentie der bij-
zondere expeditie-ondernemingen, als
of men tegenover de staats-brievenpos-
terij eene particuliere brievenposterij
wilde organiseren. Dit is volstrekt
niet het geval. Men wil alleen vrijheid
om, behalve van den brievenpost, ook
nog van de andere middelen van ver-
voer, tot het verzenden van zijne brie-
ven gebruik te kunnen maken. Ver-
gelijkt men dit argument, met het
onmiddellijk voorafgaande, dan moet
het gezochte en gewrongene der re-
denering terstond in het oog vallen.
Eerst betoogt men de noodzakelijkheid
van het staats-monopolie op grond,
dat de staat alleen voldoende waar-
borgen van zekerheid, snelheid, orde
en regelmaat in het vervoer der brie-
ven aanbiedt. Men neemt aan, dat de
staats-brievenpost zoo zeer zal uit-
munten, dat geene particuliere on-
dernemingen bestand zullen zijn, daar-
tegen te concurreren, en dat, zoo
ook deze al tijdelijk meerdere gele-
genheid tot verzending en meerder
gerief mogten aanbieden, hare taak
zoo zwaar zou zijn, dat zij er onder
zouden moeten bezwijken en de staat
dan toch weder tusschen beide zou
moeten komen, om zich alleen met
het vervoer te belasten. Terstond op
deze beweging, op de onmogelijk-
heid der concurrentie tegen den
staat vol te houden gegrond, laat men
eene tweede overweging volgen, dat

de particuliere ondernemingen zich
meester zullen maken van het brie-
venvervoer tusschen de plaatsen, waar
zulks een wezenlijk voordeel oplevert,
terwijl voor den staat zal overblijven
het vervoer tusschen de plaatsen, die
geene voordeelen leveren, maar op-
offeringen eischen. Met andere woor-
den dus: de staat zal niet met de par-
ticuliere ondernemingen kunnen con-
curreren, op alle plaatsen waar het
brieven-vervoer voordeel oplevert.
Hoe dit te rijmen met het betoog,
dat onmiddellijk voorafgaat? waar
wordt aangetoond, dat de staat al-
leen de brieven zeker, snel, ordelijk en
regelmatig vervoert en dat de staats-
brievenposterij zoo voortreffelijk geor-
ganiseerd zal zijn, dat alle particuliere
ondernemingen daartegen bezwijken
moeten.

Men zal zich moeten getroosten één
van beide argumenten te kiezen: of
het monopolie moet behouden wor-
den, opdat geene dwaze speculanten
zich ruïneren in eene tijdelijke, op
den duur onmogelijk vol te houden,
concurrentie met de staats-brievenpos-
terij; of het monopolie moet behou-
den worden, omdat de staat de con-
currentie niet kan volhouden, en de
particuliere ondernemingen zich mees-
ter zouden maken van de voordeelen,
terwijl voor hem slechts de opofferin-
gen zouden overblijven.

Door geen van beide argumenten
kan echter het monopolie geregtvaardigd
worden. Is de staats-brievenpos-
terij zoo voortreffelijk georgani-
iseerd, biedt zij zoovele waarborgen,
dat geene particuliere concurrentie
tegen haar bestaan kan, zoo is het
monopolie onnoodig. En waarom zou
men niet tijdelijk aan het publiek de
»meerdere gelegenheid tot verzending»
en het »meerder gerief» gunnen, dat
bijzondere ondernemingen het mogten
aanbieden? vooral wanneer deze on-
dernemingen slechts strekken zullen
om de meerdere voortreffelijkheid, ze-
kerheid, snelheid, orde en regelmaat
der staats-brievenposterij triumphan-
telijk aan te toonen en haar te ver-
heerlijken? Is de teedere bezorgd-
heid voor de zich dwaselijk in on-
magtige pogingen tegen de staats-pos-
terij ruïnerende particuliere onderne-
mingen niet wat ver gedreven? Is
daarentegen de staat niet bestand te-
gen de concurrentie der particuliere
ondernemingen, zoo is dit een bewijs,
dat het publiek bij die ondernemin-
gen meerderen waarborg van snel, ze-
ker, ordelijk en regelmatig brieven-
vervoer heeft. Meerder gerief vindt men
in het monopolie onredelijk.

De scheiding en tegenstelling tus-
schen het brieven-vervoer naar de voor-
deel-opleverende en van dat naar de
offers-eischende plaatsen, is meer spits-
vindig dan waar. De »afgelegenste
uithoeken» zijn niet altijd de plaat-
sen, waarnaar het minste brieven-
vervoer plaats heeft. Integendeel zal
men, juist naar plaatsen die »afgele-
gen» zijn, en bepaaldelijk omdat zij
afgelegen zijn, alles zooveel mogelijk
per brief afdoen. Als men eene ge-
wigtige zaak te behandelen heeft, zal
men, wanneer de middelen van ver-
voer velen en gemakkelijk zijn, ligte-
lijk besluiten in persoon naar die plaats

te gaan, om de zeer eenvoudige re-
den dat men, in een half uur, streekens
meer en beter afdoet, in een tien-
tal brieven. Maar waar de plaats
waar men zaken te doen heeft, ge-
legen en moeilijk gemakkelijk, dan
zal men juist liever brieven willen
corresponderen. De particuliere con-
currentie zal op die plaatsen noodza-
kelijk gering zijn, niet omdat er min-
der briefwisseling met die plaatsen
is, maar omdat er minder brieven-
vervoer is, mindere expeditie, goe-
deren en koopwaren en daardoor
gelegenheid om ook brieven mede te
nemen.

Van de twee elkander omverwer-
pende argumenten — monopolie om-
dat de bijzondere ondernemingen niet
tegen den staat kunnen concurreren
en monopolie omdat de staat niet te-
gen de bijzondere ondernemingen kan
concurreren — kiezen wij de eerste.
Wij zijn overtuigd dat, bij eene waar-
lijk goed georganiseerde staats-brie-
venposterij, eene eigenlijke, voortdu-
rende particuliere brievenposterij on-
mogelijk is. Wanneer de staat, zoo
als in Frankrijk en België, voor het
brieven-vervoer met de spoorweg-ex-
peditie onderhandelingen aanknoopt
en of bij wege van abonnement zijne
brieven per trein expedieert, of bij
de vergunning tot exploitatie het kos-
teloos brieven-vervoer bedingt; wan-
neer de staats-brievenposterij de brie-
ven inderdaad goedkoop, snel, zeker,
ordelijk en regelmatig vervoert, zoo
zal zij van de particuliere concurren-
tie niets te vreezen hebben. Juist
omdat de exploitatie van den staat
op groote schaal wordt gedreven en
het gansche land omvat, omdat hier
eene volledige organisatie in eene hand
wordt gecentraliseerd, kan de dienst
beter en voordeliger zijn, dan in
handen van geïsoleerde, met elkander
en met den staat concurrerende par-
ticuliere ondernemingen. De staat
heeft middelen en krachten te zijner
beschikking die de particulier niet
heeft; de staat kan zijn verlies op de
éene plaats compenseren door zijne
overwinst op eene andere plaats. Bij
den particulier staat winst op den
voorgond; bij den staat niet. Dit
is zóó waar dat zelfs thans, nu de
postdienst bij ons zeer veel te wen-
schen overlaat, nu de particuliere con-
currentie ongestoord haren gang gaat
en het publiek van alle bijzondere
gelegenheden onbeschroomd gebruik
maakt, de opbrengst der staatspost-
terij vergelijkender wijze niet ongunstig
kan genoemd worden. Het spreekt
van zelfs dat, zoodra men den post
goed organiseert en de brieven-taks
aanmerkelijk vermindert, een groot
gedeelte der brieven, die nu buiten
den post verzonden worden, aan de
staats-brievenposterij zullen toevallen.
Maar wanneer spoed of belang drin-
gen tot onmiddellijke verzending mag
men den ingezetenen niet verhinderen
gebruik te maken van de »meerdere
gelegenheid tot verzending» en het
»meerder gerief» die bijzondere on-
dernemingen hem aanbieden. Gesteld
men kon hem beletten zijnen brief op
de eene of andere wijze buiten den
post te verzenden — wat wij ontken-
nen — wat zal dat onredelijk verbed-
baten? Dat de meeste

niet zullen geschreven worden, want als de tijd van wettelijke verzending daar is, zal het te laat zijn.

Familie-betrekkingen, handelsbelangen, allerlei onvoorziene en onvoorzenbare toevallen kunnen het op een oogenblik dringend noodzakelijk maken, terstond een bericht te verzenden; er is eene bijzondere gelegenheid, maar de staat verbiedt er gebruik van te maken, omdat de schatkist uwen stuiver of uw dubbeltje niet missen kan, en men bedenkt niet dat, als gij niet nu verzenden kunt, gij in het geheel niet verzendt.

De drangreden ontleend aan het brieven-vervoer van den staat naar buitenlands en de overzeesche bezittingen, vatten wij niet. In dat vervoer, beweert het verslag, kan de dienst der staats-brievenposterij nooit door bijzondere ondernemingen worden vervangen. Volgt daaruit dat de dienst der staats-brievenposterij ook daar niet vervangen behoort te worden, waar de bijzondere ondernemingen haar wel vervangen kunnen? omdat geene particuliere ondernemingen zich met het brieven-vervoer naar buitenlands en de overzeesche bezittingen belasten, omdat de staat daar ongestoord de vruchten van het monopolie trekt, moest daarom ook het binnenlandsch brieven-vervoer door den staat gemonopoliseerd worden?

Wij begrijpen noch deze logica, noch deze consequentie.

Buitenlandsche berigten.

TURKIJE.

Konstantinopel, 19 dec. Er is een koerier uit St. Petersburg aangekomen met het antwoord van den Keizer op de nota der Porte nopens de Hongaarsche en Poolse uitgewekenen. Zooals vroeger gemeld werd, wilden de Turksche ministers wel toestemmen in de uitzetting van alle Polen, die betrokken waren in den laatsten Hongaarschen opstand, maar de uitdrijving van hen die voor deze gebeurtenis in Turkije woonden en van Engelsche of Fransche passen voorzien waren, niet toestaan.

De Czar heeft die voorwaarden aangenomen en Dembinsky en de overige Polen die in Hongarije gediend hebben, moeten uitgezet worden, terwijl hunne landgenooten, die vroeger in Turkije gevestigd waren, aldaar ongemoeid zullen kunnen blijven. Kossuth en de overige Hongaarsche uitgewekenen zullen naar eene vesting binnen in het land worden overgebracht, waar zij wel geene gevangenen zullen zijn; maar een gedwongen verblijf moeten houden onder toezigt der Turksche autoriteiten. De gezanten van Engeland en Frankrijk hebben deze schikking goedgekeurd, met eenig voorbehoud wat betreft de bedongene uitzetting voor het vervolg van vreesdelingen, die onder de bescherming van hunne respectieve regeringen geplaatst zijn.

Wanneer een persoon, voorzien van eene Engelsche of Fransche pas, beschuldigd wordt van deelneming aan eene zamenzwering tegen de Russische regering, dan zal de schuld vooraf duidelijk bewezen moeten zijn, vóór dat de uitzetting kan plaats hebben. Het vonnis zal niet kunnen worden uitgesproken, dan na rijp en bedaard onderzoek in tegenwoordigheid van den consul of agent der mogendheid onder welke bescherming de beschuldigde zich bevond.

Alzoo zijn alle schikkingen tot stand gekomen voor de herstelling der diplomatische betrekkingen tusschen Turkije en de Keizerlijke bondgenooten. De beide Keizers hebben aan de, door de Porte gestelde voorwaarden toegegeven; de schikking werd goedgekeurd door de vertegenwoordigers van Frankrijk en Engeland. Eene binnenlandsche stad van Aziatisch-Turkije is aangewezen tot verblijfplaats der Hongaarsche uitgewekenen; men maakt zich gereed om de uitzetting der Polen ten uitvoer te leggen; en toch hebben, tot algemeene verwondering, de baron v. Titch en de graaf Sturmer de vriendschappelijke betrekkingen met de Porte nog niet weder aangeknoopt.

De Hongaarsche en Poolse uitgewekenen hebben reeds luide klagten aan over de tot stand gekomene schikking. Zij zijn verontwaardigd over het gedrag van Frankrijk en Engeland en echter zijn de Fransche en Engelsche gezanten, na hen, door hunne krachtige houding bewaard te hebben voor een lot, veel erger dan hun thans wacht, — de eersten geweest om ten kunnen behoeve eene inschrijving te

openen, waarin zij zelve voor eene aanzienlijke som hebben deelgenomen.

De Hongaren die zich niet te Schumla bevinden, kunnen het land gemakkelijk verlaten. Onderscheidene zijn reeds vertrokken, hunne reiskosten zijn reeds betaald en men heeft aan elk nog eene zekere som ter hand gesteld, in afwachting van den opbrengst der inschrijving. Men tracht ook hulp te verschaffen aan de Polen, die zullen uitgezet worden, opdat zij niet, van alles ontbloot, in het land zullen komen, waar zij eene wijkplaats zoeken.

DUITSCHLAND.

Berlijn, 4 jan. Men zegt algemeen, dat de garde eerstdaags mobiel verklaard zal worden. Uit onderscheidene toebereidselen en orders wil men opmaken, dat men zich tegen het begin der lente tegen alle mogelijke gebeurtenissen wil voorbereiden.

— De berigten over den toestand in de provincie Posen blijven ten hoogste treurig. De waarde der goederen, in die streken gelegen, neemt op schrikbarende wijze af; bij verkoopingingen brengen zij gewoonlijk niet meer op dan de helft der wezenlijke waarde.

— De medicinaalraad dr. K. G. Hagen, te Koningsbergen, had den 31sten december het voorregt zijnen honderdsten verjaardag te vieren.

— Naar luid van bijzondere brieven uit den Amerikaanschen staat Illinois is de bekende Hecker thans landbouwer. Hij leeft zeer stil en wordt van degenen, die hem thans kennen, zeer geacht en geprezen.

ENGELAND.

Londen, 5 jan. De Economist behelst in zijn laatste nummer het volgende artikel:

Voor allen, die vertrouwen en hoop hebben op de verbetering van den landbouw, moet de brief dien sir Robert Peel onlangs aan zijne pachters heeft geschreven, een zeer welkom document zijn. Het doet de kortelings opgewekte beweging voor eene hernieuwing der beschermende regten bedaren, en zal, naar wij vertrouwen, den landbouw eindelijk uit de handen der staatkundigen verlossen. De eerste behoefte van den Engelschen landbouw is, dat hij aan zich zelve overgelaten worde. Bij verloop van tijd zullen wellicht de landbouwers het noodig vinden, zich tot de wetgevende magt te wenden, om veranderingen in de wet te vragen, ten einde belemmeringen uit den weg te ruimen of faciliteiten te erlangen, welke sommige der thans bestaande schikkingen van wezenlijk nut, mochten veroorzaken of vorderen; maar voor het tegenwoordige moet de eenparige kreet der Engelsche pachters zijn: »laat ons ongemoeid." Voor als nog zien noch pachters noch grondeigenaren, juist in, hoe ver of in welke richting zij zich het best kunnen helpen, of wat tegen welke hulp de beschermende regten, maar die werkelijk bestaan. Het is hoogelijk in hun belang, al deze punten grondig te onderzoeken en tot zekerheid te brengen; en daarom kunnen zij niet te dankbaar zijn voor iedere verklaring van voorname staatslieden, welke ten bewijze strekt, dat men zich voortaan niet meer met den landbouw zal bezig houden door hersenschimmige pogingen, om denzelven te beschermen.

Maar het is als eene proef van de wijze, waarop een omzigtig en schrander grondeigenaar zich voornemt onder de tegenwoordige omstandigheden met zijne bezittingen te handelen, dat wij den brief van sir Robert Peel kortelijk willen beschouwen. Na opgave der redenen waarom hij gelooft, dat de tegenwoordige laagte der prijzen tijdelijk en exceptioneel is, stelt hij voor, om »voor eenigen tijd dat algemeene onderzoek uit te stellen" naar de betrekking tusschen landheer en pachter, hetwelk hij schijnt te beschouwen als noodig kennende worden; terwijl hij tevens doet opmerken, dat wanneer dat algemeen onderzoek plaats vindt, het beginsel, hetwelk daarbij in het oog moet gehouden worden, niet enkel moet zijn, het nagaan van den »verminderten prijs van een of ander artikel," maar ook van de mindere kosten die noodig zijn, om het te produceren en waarmede de pachter zijn voordeel kan of zou moeten doen. Zonder vooruitzigt te geven, dat hij »eene algemeene en onvoorwaardelijke vermindering in de pachtpenningen" zal brengen, geeft hij zijne herleidwilligheid te kennen om elk geval op zich zelf te onderzoeken en vermindering toe te staan waar er grond voor is. Dit is redelijk en met kennis van zaken handelen, en drukt ingewikkeld het gezonde handelsbeginsel uit, dat zijne bezittingen hare zuivere marktw waarde moeten opbrengen. In den tusschentijd, — en om zijne pachters in een overgangstijdperk te ondersteunen, — geeft sir Robert Peel zijn voornemen te kennen, om jaarlijks 20 pCt. der huurpenningen van elken pachter af te zonderen, tot het droogmaken van moerassige gronden en andere verbeteringen aan de landerijen. Dewijl, naar wij vernemen, de huurders meestal kleine pachters zijn, zal eene dergelijke gift hun waarschijnlijk nuttiger zijn, dan eene eenvoudige vermindering tot zulk een bedrag van de huur; vermits het, zoover het strekt, aan zal sporen tot verbetering, in stede van een tijdelijk geldelijk gemak te schenken. En dewijl ter zeldere tijd verdere bekwaamaking van moerassige gronden wordt aan geboden tegen betaling van 4 pCt. van het benoedigde kapitaal, en er beloofd is, dat voorstellen tot oprigting van nieuwe gebouwen op dezelfde voor-

waarde zullen gedaan worden, zal de aansparing die gegeven wordt door het besteden van 20 pCt. der huurpenningen aan verbeteringen, waarschijnlijk tot vele verdere verbeteringen leiden. Tot nog toe hebben wij geenen pachter gekend, die, nadat hij begonnen was met moerassen droog te maken, poelen te doen verdwijnen en meer veestallen aan te leggen, niet wenschte in diezelfde richting voort te gaan en zijne operatiën verder uit te breiden. Het kan met de belangen van protectionistische schrijvers strooken, met zulke aanbiedingen te lagohen, omdat zij voordeelig zijn voor den grond van den landheer; maar door de hoeve te verbeteren die hij in gebruik heeft, kan een pachter er belang in stellen, haar te behouden. Er is misschien in den bewusten brief een zweem van meer bemoeijing en toezigt van des landheeren rentmeester, dan wij voor nuttig of staatkundig houden; maar jaarlijksche paching schijnt de regel geweest te zijn; doch dewijl overeenkomsten over de huur en de regten der pachters aan diegenen hunner, die zulke zekerheid verlangen, worden aangeboden, mag sir Robert Peels bekeer zijner bezittingen, gelijk zulks uit zijnen brief blijkt, beschouwd worden als een schoon voorbeeld voor Engelsche grondeigenaren.

FRANKRIJK.

Parijs, 1 jan. De Fransche zaakgelastigde te Bogota heeft geprotesteerd tegen de wijze, waarop aan de Fransche maatschappij de aanleg van een weg door de landengte van Panama is ontnomen en eischt 80,000 francs schadeloosstelling; men gelooft, dat de regering van Grenada hierin zal treden.

— De heer de Persigny heeft in een vertrouwelijk brief uit Berlijn gemeld, dat hij de laatste ontvangst aldaar veel koeler had gevonden dan de vorige.

— Men was heden van gevoelen dat de door de commissie van onderzoek voorgeslagen onderhandeling in de Platakwesie, door de wapenen ondersteund en zonder vastgestelde credieten, veel kans had om door de Wetgevende Vergadering aangenomen te worden. Voorts twijfelden sommigen aan de herkiezing van den heer Dupin als president der vergadering en beweerden dat eene fractie der meerderheid vast besloten heeft, hare stem niet uit te brengen op den heer Dupin, waarlegen deze even standvastig zou blijven in zijn voornemen om zijne functie niet op nieuw te aanvaarden, indien zij hem niet met eene even sterke meerderheid als vroeger werd opgedragen. Ten slotte meenden enkelen te weten, dat de ministers reeds sedert 48 uren hun ontslag bij den President der Republiek hadden ingeleverd en dat de heer Drouin de Lhuys weder belast zou worden met de portefeuille van Buitenlandsche en de heer Léon Faucher met die van Binnenlandsche Zaken, terwijl de tegenwoordige minister van Buitenlandsche Zaken, generaal Lantille, tot het departement van Oorlog zou overgaan, en de tegenwoordige bezitter van die portefeuille, generaal d'Hautpoul, tot gouverneur-generaal van Algerië benoemd zou worden.

ITALIE.

De correspondent van het Journal des Débats te Turijn, in eenen brief van 1 januari melding makende van de definitieve zamenstelling der Kamer van Afgevaardigden, van het wets-ontwerp, betreffende de ratificatie van het met Oostenrijk gesloten tractaat enz., voegt daarbij:

»Onze positie tegenover Oostenrijk zal nu binnen korten tijd zeer eenvoudig en juist zijn afgebakend. De ratificatie van het tractaat zal aan die mogendheid ieder voorwendsel ontnemen, en de regering in staat stellen om, met meer kans op eenen goeden uitslag, aan de vele vorderingen die gedaan worden weêrstand te bieden. Het is voor ieder nu duidelijk, dat Piëmont geenen strijd kan volhouden tegen eene mogendheid als Oostenrijk. Het moet dus door voorzigtigheid winnen, wat het aan materiele kracht te kort komt. Voor eenigen tijd zeide de jonge Koning aan een afgevaardigde van de linkerzijde, die hem een bezoek bragt: »De buitenlandsche diplomatie moet ten minste gedurende twee jaar vergeten, dat Piëmont bestaat!" Ziedaar de toestand juist uitgedrukt.

De generaal Dabormida is van zijne zending naar den maarschalk Radetzky, te Verona, teruggekomen. De oude maarschalk heeft den Sardinischen gezant zeer goed ontvangen, maar het schijnt, dat hij alle onderhandeling beleefdijk van de hand heeft gezeven. De zaak nopens de bepaling van het aantal Lombardische officieren, hetwelk Piëmont in zijn leger zal mogen opnemen, blijft dus nog hangende.

Men had aan den heer Dabormida ook den last opgedragen, de teruggave van het artillerie-park te vragen, dat de Oostenrijkers ons bij Peschiera ontnomen hebben en na den wapenstilstand van 9 augustus 1848, bekend onder den naam van het verdrag van Salasco, teruggegeven moest worden. Tot nu toe heeft het Weener kabinet en zijne agenten de herhaalde aanvragen der Sardinische regering bepaald afgewezen.

Het is duidelijk dat de Koning Victor Emmanuel II en zijne ministers nieuwe moeilijkheden zullen zien ontstaan en nieuwe eischen zullen ontvangen. Eene tribune en eene vrije drukpers aan de poorten van Milaan, is iets dat Oostenrijk niet kan behagen. Dit is voor het Piëmontesche parlement eene reden te meer tot wijsheid en voorzigtig-

heid. Mogendheden hebben vooral gezond verstand noodig. De quaestie is eenvoudig; de toepassing dier beginselen zal aan de Kamer, die den 9den december gekozen werd, eene eerste plaats verschaffen in de achting van Europa en in de erkentelijkheid van alle ware vrienden der vrijheid.

Binnenlandsche Berigten.

Amsterdam, 8 jan. Blijkens de generale opgaaft van den burgerlijken stand der stad Amsterdam zijn gedurende het afgelopen jaar in die gemeente geboren 7760 kinderen (3548 jongens, 3496 meisjes;) waaronder 716 onechte (356 jongens, 360 meisjes;) overleden 9143 personen (4710 van het mannelijk, 4433 van het vrouwelijk geslacht;) er hebben 2142 huwelijken en 19 echtscheidingen plaats gehad. Onder de overledenen bevindt zich slechts één, die den ouderdom van 99 tot 100 jaren heeft bereikt.

Te Rotterdam zijn in 1849 geboren 3312 kinderen, overleden 4094 personen, gehuwd 833 paren en uitgesproken 5 echtscheidingen.

Zoo als wij aangekondigd hebben, wordt heden eene *Réunion* gevierd van hen, die sedert het jaar 1825 aan het Athenaeum Illustre en de Seminaria zijn ingeschreven geweest. Bij deze gelegenheid werd heden middag te 1 ure in het lokaal *Groot Frascati*, door *Dr. B. ter Haar*, eene sierlijke feestrede uitgesproken, die vooral door een hartelijken en voor deze eigenaardige gelegenheid zeer gepasten toon uitmuntte. Na eene inleiding, waarin de spreker het doel van deze samenkomst ontwikkelde en de redenen aangaf, welke dezen dag aan dit lokaal boven de gehoorzaal van het Athenaeum zelve de voorkeur had doen geven, wierp de redenaar achtervolgens een blik op het verledene, het tegenwoordige en de toekomst. In het eerste deel zijner rede schetste hij de belangrijkheid van het studenten-leven en deed het onderscheid uitkomen, hetwelk in dit leven aan eene academiestad en in eene stad als Amsterdam bestaat, terwijl hij tevens zijne toehoorders met eenige levendige trekken in de studenten-wereld verplaatste. Dit geschetste tafereel werd op eene gepaste wijze besloten, op uitnodiging van den spreker, door het zingen van het *Libi Fivati*, dat de toehoorders onder begeleiding van de muziek aanliieven. Het volgende gedeelte, een blik op het tegenwoordige en toekomstige behelzende, was ernstiger van innoud, maar maakte tevens niet minder indruk door de gevoelvolle en warme wijze, waarop de redenaar een woord van herinnering en hulde toebrengt aan hen, welke gedurende de afgelopen 25 jaren overleden waren, terwijl hij tevens met het oog op de toekomst eene krachtige opwekking rigtte aan hen, welke nog op dit oogenblik aan het Athenaeum Illustre hunne studien volbrengen. Over het geheel deed deze redevoering het hooft genoege aan de talrijk vergaderde toehoorders, en gaven zij hiervan bij herhaling bewijzen door luidе toejuichingen.

De Limburgsche dagbladen houden zich ernstig bezig met de meer en meer veld winnende geruchten wegens de onderhandelingen tusschen de Nederlandse en Belgische regeringen, over den afstand van Maastricht voor 27 millioen francs, en van het geheele afgestane gedeelte van den regter-Maasoever voor 50 millioen francs aan België. Een dier dagbladen zegt, dat, op welke wijze dan ook, een vreedzaam einde gemaakt moet worden aan de onaangenaamheden, waaraan de Hollanders in dat hertogdom, zoowel wegens hunne nationaliteit, als uit hoofde der geloofsbelijdenis van de meerderheid hunner landgenooten, dagelijks zijn blootgesteld.

Dezer dagen is te Parijs eene zeer belangrijke uitvinding gedaan. *Dr. Loyer* heeft bevonden, dat het hydrogene gas zeer gemakkelijk zekere solide lichamen doordringt; hij heeft opgewerkt, dat wanneer men eenen horizontalen stroom van dit gas door een klein buisje tegen een blad geslagen goud of zilver houdt, de stroom zonder zich te verspreiden, door het blad dringt, zoodat men hem achter het blaadje, evenveel alsof het niet bestond, kan doen ontvlammen. Door glas, hoe dun ook, is dit echter niet mogelijk.

Rotterdam, 6 jan. Directeuren der hier te lande gevestigde Zuid-Hollandsche maatschappij tot redding van schipbreukelingen, hebben in hunne vergadering van heden, besloten te doen nitreiken de groote gouden medaille, aan *James Moir*, gezagvoerder; de kleine gouden medaille, aan *Edmund Montague Leeds*, eerste officier, en de zilveren medaille, benevens twee gouden sonverreinen, aan *John Roidan*, *Thomas Elbrecht* en *Thomas Philips*, matrozen, alle van het Britsche fregatschip *Minerva*, te huis behoorende te Londen, voor hunne op den 28sten oct. 11. op 35° 10' Z. Br. en 24, 4' W. L. aangewende pogingen in het redden van het in doodsgevaar verkeerende gedeelte der bemanning van het gezonken Nederlandsche barkschip *Geertruida*, gevoerd door kapitein *Behrens*, (die reeds vóór de redding was over boord geslagen en verdronken) te huis behoorende te Amsterdam, en hun verscheiden dagen te verplegen en veilig aan wal te brengen, alles beschreven in de getuigschriften die bij deze oerboord gevoegd zijn.

En de groote zilveren medaille, benevens vereend getuigschrift, aan *H. Vierow*, eerste stuurman van gemeentelijk barkschip *Geertruida*, voor zijn manmoedig gedrag, zoemanskende en beleid, zoowel in deze on-

gelukkige schipbreuk, als bij die van de *Jan Hendrik*, op de *St Paulusrois*, aan den dag gelegd.

Groningen, 6 jan. Door de arrondissements-regtbank alhier is gisteren verleend regtsingang met bevel van gevangenneming tegen *Jhr. G. D. J. v. A. d. K.*, laatstelijk ontvanger der directe belastingen eu accijnzen te Grijskerk, als beklaagd van verduistering van 's lands penningen, ten bedrage van meer dan drie duizend francs, welke ambtsmisdaad (forfaiture) is voorzien en strafbaar gesteld bij de artt. 169 en 172 van het Strafwetboek. De beklaagde heeft zich door de vlugt aan de onderwerpelijke regtvervolging onttrokken. (Hand.)

Groningen, 7 dec. Naar men verneemt heeft de raadscommissie tot regeling van het nieuw akademiegebouw alhier, in hare vergadering van zaterdag den 5den januari besloten, dat feest te doen plaats hebben in de maand september aanstaande, uit vrees dat in de maand juni, welke tijd vroeger daartoe voorloopig was vastgesteld, het gebouw nog niet zal voltooid zijn.

In de *Provinciale Groninger Courant* van den 11den en den 25sten december 1849, no. 99 en 109 (ook overgenomen in het *Handelsblad*), las men een bericht van een 12jarig meisje uit Ulrum, dat van tijd tot tijd eene groote menigte koperen haken (waarmede de vrouwenkleeders bevestigd worden) gedurende zware zenuwtoevallen uitbrakte, toen reeds tot een getal van 44. Sedert was het getal dier haken geklommen tot 105, waarbij op het laatst ook vederen, bandjes en lappen van kleedingstukken kwamen, en iederen dag eenige aanvallen van eene soort van vallende ziekte: — totdat zij omstreeks het midden van december in het Akademisch ziekenhuis alhier is opgenomen. Daar bleek het terstond, dat alles, gelijk men trouwens met groote waarschijnlijkheid al dadelijk had kunnen gissen, bedriegerij was, dewijl, volgens zeer naauwkeurige opgave van het meisje, die haken haar gedurende zulk een zenuwtoeval altijd uit den mond werden gehaald door haren schoonbroeder of hare zuster, bij wie zij inwoonde, en nooit anders dan in tegenwoordigheid van andere menschen, die dat mirakel aanstaarden, en waardoor de kleine winkelnering van dat huisgezin niet weinig was toegenomen. Slechts eenmaal, en wel den eersten dag van hare komst in het Nosocomium, heeft het meisje nog een zenuwtoeval gehad, maar vervolgens geheel niet weder; gelijk zij ook verder geen spoor van eenig vreemd ligchaam heeft uitgebraakt. — Het schijnt wel, dat het meisje vroeger werkelijk aan zenuwtoevallen, uit wormen ontstaande, heeft geleden, en later daarmede volgehouden, om (gelijk men zoo dikwijls waarneemt bij menschen van een zeer gevoelig zenuwgestel en bij scrofuleuse kinderen) op eene zekere wijze interessant te zijn, of om ook van hare zijde eenigzins te gemoot te komen in de behoefte harer aanverwanten, welke laatsten toen begrepen, zulke toevallen op opne nog meer in het oog loopende manier voor zich te kunnen utilisieren. — Het meisje is, na gedurende 10 of 12 dagen volkomen gezond in het Nosocomium geweest te zijn, op den 31sten december 11. ontslagen. (Gr. Cl.)

Ingezonden Stukken.

Aan de Redactie der *Arnhemsche Courant*.

MIJNE HEEREN!

Ofschoon geen inwoner van het dorp *Elst* (provincie Utrecht) schep ik er toch vermaak in om van tijd tot tijd een plekje te bezoeken, hetwelk, nog geen dertig jaren geleden, ter naauwernood vierhonderd inwoners telde, doch op dit oogenblik weinig minder dan elfhonderd ingezetenen bevat, welke bevestigende vermeerdering hoofdzakelijk moet geweten worden aan de onvermoede pogingen der dorpelingen tot ontginning en bebouwing der omliggende gronden.

Waar eerlijke vlijt en noeste werkzaamheid zegen en welvaart verspreiden, daar lust het den vriend van zijn vaderland, die welmeenende pogingen der burgers opmerkzaam gade te slaan, zich met hen te verblijden over den goeden mislag, over vooruitgang en voorspoed, en zooveel hij hiertoe bijdragen kan, niet het mogelijke aan te wenden, dat niets hunnen ijver doet overtreffen.

Niemand kan het dan ook verwonderen, dat ik bij het vorsch en naar de hulpmiddelen om de welvaart van genoemd dorp te bestendigen, ook nu en dan onderzoek doe naar de tegenovergestelde hinderpalen, naar alles, wat, middellijk of onmiddellijk, den ingezetenen, bij hun loffelijk streven om vooruit te komen, tot bezwaar verstrekt.

Iets van dien aard kwam mij dezer dagen ter oore. Er bestaat voor de ingezetenen van *Elst* een groot bezwaar in de handelwijze van den rijksontvanger! — *Elst* — slechts een klein half uur van *Amerongen* verwijderd! — maakte tot primo januari 1850, een onderdeel uit van de perceptie *Rhenen* en *Renswoude*. Ingevolge Koninklijk besluit is deze perceptie nu vereenigd met die van *Veenendaal*. Deze schikking, verdeling en verandering laat ik gaarne aan de wijsheid en het juist doorzigt van Koning en ministers over en het zij verre van mij, in dit opzigt, het minste te willen bedillen.

Evenwel uit die schikking, en verdeling vlijt voor de ingezetenen van *Elst* een bezwaar voort, wat niet alleen denkkend is, maar ook velen hunner in verzoeking brengt, om den Keizer te ontou-

den wat des Keizers is, met andere woorden, om de schatkist, welke buitendien in zorgelijken toestand verkeert, te benadeelen, door, tegen wil en dank, te smokkelen — iets wat tot oneerlijkheid, en als een gevolg van dien, tot vermindering van welvaart voert.

Tot hiertoe, in spijt van menig aanzoek ter verbetering, werden de ingezetenen van *Elst* gedwongen, om hanne belastinggelden en wat verder daarmede in verband staat, te komen betalen en aanvragen in de stad *Rhenen* — ruim vijf kwartier uurs van *Elst* gelegen. Deze bepaling nu geeft allerwege stof tot ontevredenheid en maar al te dikwerf aanleiding dat menig ingezetene — enkel om de lastige reis naar *Rhenen* uit te winnen, eenszins met het doel, om 's lands schatkist van eenige stuivers te berooven, zich bij herhaling aan kleine overtredingen van de wet schuldig maakte, waardoor de algemeene kas meer benadeeld wordt, dan men wel denken zoude. Het lust mij niet in bijzonderheden te treden, maar, wat ik gezegd heb, is waarheid.

Vraagt men nu: wat de *Elst*tenaren verlangen? Zie, mijne heeren, zij zijn nog Hollanders van den ouden stempel en verlangen dus niets meer dan regt en billijkheid. Zij dringen er op aan, dat de heer ontvanger hen niet langer dwinge voor ieder bagatelt, b. v. voor een consent briefje om een varken te slagen, door dun en dik, vijf kwartier uurs naar *Rhenen* te kuieren, maar — tot dusverre is zulks geweigerd — ten minste eenmaal in de week een ziddag in hun dorp houde. Waarlijk het loon van *Rhenen*'s rijksontvanger is groot genoeg, om dien kleinen arbeid te verzoeten en, wat meer zegt, voor te komen, dat 's rijks schatkist onwillekeurig benadeeld worde.

Onderscheidene ingezetenen van *Elst* vertrouwen met mij, dat het opnemen van dit mijn schrijven in uw geacht blad, niet zonder gevolgen zal blijven en in dit vertrouwen zal de plaatsing verpligten

Een vriend van billijkheid.

Amerongen, 6 januari 1850.

Gedachten die bij mij oprezen bij de lezing in de *Arnhemsche Courant* van 1 dezer, no. 1, van het rapport over de districts-commissarissen.

Als motieven om de districts-commissarissen te behouden, al ware het slechts voor dit jaar 1850, ten koste van de provincie, worden aangevoerd. 1o. Art. 1 der addit. art. luidende: »alle bestaande autoriteiten blijven voortduren, tot dat zij door andere volgens deze grondwet, zijn vervangen.» Maar is hier niet maar alleen sprake van autoriteiten die vervangen, niet van de zulke, die gesupprimeerd worden? (1) Gold het toch deze, dan konde men met dit artikel elke opheffing van eenen overtolligen post verhinderen. 2o. Art. 3 van dezelfde addit. art. hetwelk zegt: »alle op het oogenblik der afkondiging van de veranderingen in de grondwet verbindende wetten, reglementen en besluiten worden gehandhaafd, tot dat zij achtervolgens door andere worden vervangen.» Doch geschiedt het niet gedurig, dat er eenige alteratiën in deze of geene artikelen van een reglement gemaakt worden, zonder dat het daardoor ophoudt verbindende te zijn, terwijl het algemeene belang er tevens bij wint? En wat weerhield nu, de *Edel Gr. Achtb. heeren Provinciale Staten*, om dit te bewerkstelligen? 3o. Een derde motief wordt genomen uit de verpligting der gemeente-besturen, om door tusschenkomst van de districts-commissarissen met de gouverneurs of de Staten te corresponderen; alsof zij van deze verpligting niet mogten verlost en hunne correspondentie niet regstreeks gevoerd worden met de gouverneurs of de Staten? Of is tusschen den plattelandsburgemeester en den gouverneur of de Staten, de afstand zoo groot, dat er een meer beduidend, althans meer kostbaar tusschen-persoon vereischt wordt, om dezen niet in de noodzakelijkheid te brengen, van zich somwijlen te moeten familiariseren en te zeer te compromitteren? 4o. Uit de schouwing over de kunstwegen. Wie zal (dus vragen de heeren rapporteurs) na de opheffing der districts-commissarissen, die schouwing voeren? Wel ontzettend! wat een bezwaar! hebben dan juist die 5 mannen alleen goede oogen? Kunnen geene andere, dezer zake kundige, en met magt bekleede personen, daartoe gecommiteerd worden? Wat heeft men al niet opgeschommeld! 5o. Uit den gunstigen staat der provinciale fondsen, als waardoor het geldelijk bezwaar uit de betaling in het jaar 1850, van f 9550 voor deze 5 mannen als gering mag beschouwd worden. Welk een overtuigend staaltje van provinciale oeconomie! Het is even alsof een der respectieve rapporteurs tot zijne wederhelft zaid: daar liggen twee zakken guldens! en omdat ze er niet nu liggen, zullen wij ze maar gebruiken tot dat einde, al is het ook volstrekt niet noodig! Waarom moeten wij in 1850 bezwaard worden met de uitgave van f 9550 voor iets, dat reeds nu, zoowel als in

(1) Wij laten dit argument voor rekening van de vers. Het is het...

1851, reeds overtollig is? Art. 134 der grondwet zegt: »de Staten kunnen'' (en natuurlijk ook: moeten) »de belangen van hunne provinciën en van hare ingezetenen bij den Koning en bij de Staten-Generaal voorstaan.'' Maar is hier nu wel gehandeld in het belang van Gelderlands contribuërende ingezetenen? Licht er toch zooveel geld, welna, kapitaliseert het dan, al zij het tegen 4 pCt., dat geeft eene jaarlijksche rente van f382, en waarvoor dan twee veldwachters konden aangesteld worden, ieder ad f191, hetgeen vrij wat nuttiger zoude wezen. Waarlijk, zulke provinciale oeconomisten hebben elk aanspraak op eene levenslange benoeming tot lid der Provinciale Staten.

Er wordt gezegd, dat het onregtvaardig is, wettig benoemde ambtenaren te ontslaan zonder eenige vergoeding of pensioen, of iets dergelijks! Wel nu! Al wat onregtvaardig is, zal gewis door elk eerlijk man worden afgekeurd, en waarom zoude het rijk of de staat onregtvaardig gaan handelen jegens deszelfs ambtenaren? Doch wanneer hier al eene onregtvaardige daad mogt gepleegd worden, kan eene zonde van het rijk, het geweten eener provincie bezwaren, en moet deze daarvoor boeten?

Het blijkt in het oog vallend, hoe weinig ingang deze motiven van het rapport ook gevonden hebben bij de vergadering zelve. Er waren slechts 53 leden present. Van dezelve hebben 27 gestemd conform het gerapporteerde, en 26 er tegen. Trekt men nu van deze 27 af de mannen in quaestie, plus de 9 leden Gedeputeerden, als welke wel niet anders konden, dan waren er onpartijdig 14 voor en 26 tegen; en verschilt zulk eene overwinning wel iets van eene volkomene nederlaag?

Juist op grond van deze motieven in het rapport vervat, vertrouwen wij, dat onze volksvertegenwoordigers de ingezetenen van Gelderland zullen beschermen tegen deze zoo nuttelooze uitgave van f9550. Moeten er provinciale opcenten worden betaald, wel nu, zoo lang deze gelden gebruikt worden tot onontbeerlijke dingen, zal een ieder belastingplichtige gaarne blijven wat hij is,

Een gewillig betaler van provinciale opcenten.
Winterswijk, Januari 1850.

Aan de Geldersche kiezers.

Kiezers! onthoudt de namen der leden van de Provinciale Staten, welke voor het behoud der districts commissarissen hebben gestemd, en wel nu ten laste der provincie.

Kiezers! onthoudt de namen der bij de beraadslagingen over dat onderwerp, afwezige leden, dat wel ten getale van 35. In hinnen oproepingsbrief is zeker melding gemaakt, waarover zoude worden gehandeld. Te huis blijven zonder zeer wettige reden was, zoo men voor bezuinigen is, de belangen van hunne lastgevers verwaarlozen en zulke leden passen ons niet meer, want zoo doende zoude nimmer eenige bezuiniging kunnen worden ingevoerd, indien ze door stemming moest worden verkregen; en zoo zij om hunne gevoelens niet te doen kennen, niet zijn opgekomen, passen zij ons nog minder. Die schroomt om zijn gevoelen cordaat bloot te leggen, is niet meer waardig als lid der Provinciale Staten te worden gekozen, — en dit moet zich elk kiezer in het geheugen prenten.

Een Geldersch Ambtenaar.

Weldadigheid.

Namens de commissie van de *Vereeniging van den H. Vincentius van Paulo*, wegens de op 27 december jl. bepaalde en op den 30sten december, onder toezigt van den heer *Mr. J. W. Schiff*, wethouder, voltrokken loterij, ten behoeve der armen; — wordt hiermede den hartelijksten dank gebracht aan allen die dit liefdadig werk hebben gelieven te ondersteunen.

Onder de vele bewijzen van welmeenende medewerking, acht zij zich verplicht, dankbaar ook te herinneren aan de deelneming van *H. K. H. mevrouw de Prinses Frederik*, en bijzonder, die van zoovele weldenkende protestantsche of andersgezinde stadgenooten. — Die vereenigde pogingen van allen, moge de Vader der armen ruimscheets zegenen!

De commissie heeft eindelijk de eer te berichten dat nog eenige prijs-voorwerpen onafgehaald, aanwezig zijn bij den heer *Mulder St. Jaansplaats*. — Op vertoan van het winnend lot zullen deze aldaar worden afgegeven; terwijl de na verloop van 14 dagen niet afgehaalde voorwerpen, als aan de *Vereeniging* geschenken, als haar eigendom beschouwd worden, om deze volgens haar beste weten, ten behoeve der armen te besteden.

Arnhem, 9 Januari 1850.

Namens de commissie voornoemd,
J. C. H. BLUMERS,
Secretaris.

Advertentien.

Getrouwd:
G. de JONGH,
Weduwnaar van *H. G. ATSMAN VAN FENNEMA*,
met
M. BRONSEMA.
ARNHEM, 9 Januari 1850.

Heden overleed alhier in den ouderdom van 78 jaren, de Heer *J. A. TROOST*, Directeur der Posten, Ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw, enz. enz., diep betreurd door zijne Kinderen en Behuwd-Kinderen.

ARNHEM, den 8sten Januari 1850.

Men zal op Vrijdag den 25sten Januari 1850 des avonds te zes ure aan het Stations Gebouw voor den Rijn-Spoorweg te Arnhem, bij inzet en 14 dagen later, op Vrijdag den 8sten Februarij ter zelfder uur en plaats bij toelag, ten overstaan van den te Arnhem standplaats hebbenden Notaris *Mr. GERARD VAN ECK*, in het openbaar verkoopen:

1o. Een PAKHUIS met ZOLDERS, KELDERS en daarneven staand WOONHUIS, staande en gelegen in de Rijnstraat te Arnhem, met STALLINGEN uitkomende in de Oeverstraat aldaar, benevens daar, naaststaande MELKBOERSWONING, door de Wed *RIJSWIJK* bewoond, een en ander van ouds genaamd *St. Peter*, en bij het Kadaster bekend in Sectie O. onder No. 1596 en 1597, te zamen groot 9 Roeden en 5 Ellen.

2o. Een HUIS en ERVE, staande en gelegen in de Roggestraat te Arnhem, Kadaster Sectie O Numero 246, groot 2 Roeden en 40 Ellen, bewoond door den Verwer *G. LANTSINK*.

3o. Eene BOERENHOFSTEDEN, genaamd de *Ham*, gelegen in *IJsseloord*, Gemeente *Westervoort*, bestaande uit HUIS, SCHUUR en ERVE, TUINGROND, BOOMGAARD en BOUWLAND; te zamen ter grootte van ongeveer 1 Bunder en 48 Roeden, Kadaster Sectie A. No. 49 tot en met No. 55, benevens een daarnevens gelegen perceel WEIDELAND, onder *Velp*, Kadaster Sectie C. No. 160, groot 1 Bunder, 47 Roeden en 30 Ellen.

4o. Een stuk BOUWLAND, gelegen onder *Velp*, Kadaster Sectie D. No. 403, groot 51 Roeden en 10 Ellen.

5o. Een stuk WEILAND, gelegen onder *Velp*, genaamd het *Uijermaatje*, ook wel de *Treurmeter*, Kadaster Sectie C. No. 137; groot 99 Roeden en 20 Ellen.

6o. Een stuk WEIDELAND, gelegen onder *Westervoort*, genaamd de *Binnenweide*, Kadaster Sectie A. No. 38, groot 1 Bunder, 49 Roeden en 90 Ellen.

7o. Een stuk BOUWLAND, gelegen in *IJsseloord* voormeld, naast het voorgaande perceel, genaamd de *grote Bruine Akker*, Kadaster Sectie A, No. 39 groot 2 Bunders, 24 Roeden en 50 Ellen.

8o. Een stuk BOUWLAND, gelegen in *IJsseloord* voormeld, naast het voorafgaande perceel, genaamd de *kleine Bruine Akker*, Kadaster Sectie A, No. 41, groot 2 Bunders, 34 Roeden en 40 Ellen.

9o. Een stuk BOUWLAND, gelegen in *IJsseloord* voormeld, genaamd de *Hooge Kamp*, Kadaster Sectie A, No. 44 en 45, groot 2 Bunders en 47 Roeden.

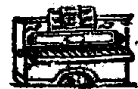
10o. Eene VROUWENZITPLAATS in de groote of Sint Eusebius Kerk te Arnhem, in het middenpand op de 1ste Bank de 7de Plaats.

11o. Eene Dito ZITPLAATS aldaar, in het Noorder middenpand, op de 10de Bank, de 2de plaats.

12o. Eene Dito ZITPLAATS aldaar, mede in het Noorder Middenpand, op de 12de Bank, de 1ste Plaats.

13o. Eene ZITPLAATS in de Hervormde Kerk te Velp, in het Middenpand op de 6de Bank, de 3de Plaats.

Inlichtingen omtrent de voorwaarden van veiling zijn te bekomen ten Kantore van bovengemeld Notaris in de Bakkerstraat, te Arnhem.

Op Maandag den 14den Januari 1850 en volgg., des voormiddags te 10 ure,

zal aan het huis in de Oeverstraat No. 167 te Arnhem, voor contant geld worden verkocht:

Een nette volledige ENBOEDEL, waaronder Mahonijhouten CANAPE, SECRETAIRE, GARDEROBE en TAFELS, en andere rijnhouten stukken, exquisite SPIEGELS, PENDULES, eene groote DAMES-WEERPOEG of CASSETTE, KRISTAL, RIJN PORSELEIN, REDDEN en BEDDENGOD, TAPITEN, KAGHELS, PELLEN, BINNEN en DAMAST waaronder een mooi TAFELSTEL. — Gemakkelijk GULD, TAFEL, en ander ZILVER. Voorts 2 FORTE PIANO'S, waarvan eene 6 Octaafs van *JOHN BROADWOOD* te Londen, eene VIOLONCEL van

JACOBUS STAINER 1653, 4 GUITAREN, 2 CLARINETTEN, FLUITSTOK, TROMBONE, VAATWERK en MUZIK, ongeveer 40 tonnen BIER, VAATWERK, bruin MERRIEPAARD, lange KAR, HANDWAGENS, BIERSTELLING en PAARDEN-TUIG. — Op den eersten dag te 12 ure zal achter een volgend worden verkocht het Goud en Zilver, de Muziek-Instrumenten en Muzijk en op den 15den Januarij te 12 ure het Paard, de Karren, Handwagens, Bier en Vaatwerk. — Te zien Vrijdags en Zaturdags te voren.

Tegen 10. Mei o. k. zag zich gaarne iemand als KASTELEIN in eene Societeit of diergelijke betrekking geplaatst. De beste getuigenissen van bekwaamheid en goed gedrag kunnen worden geproduceerd. — Adres franco onder de Letters S. V. bij den Boek- en Courantdrukker *G. J. THIEME* te Arnhem.

Voor leverziekten, slechte spijsvertering en zware hoofdpijnen, gebruik men de Pillen van *HOLLOWAY*.

Dit uitmuntende geneesmiddel werkt zoo onmiddellijk op het gestel, dat diegenen welke lijden aan verval van krachten, aandoening der zenuwen, lever- of galziekten, hoofdpijnen, slechte spijsvertering, gebrek aan eetlust, of eenige andere ongesteldheid, door veel zitten en weinig beweging veroorzaakt, tot hetzelfde behoorden over te gaan, want welk ook de ongesteldheid zij, waaraan iemand moge lijden, deze Pillen zullen onmiddellijk verlichting verschaffen en eindelijk den zieke zoo zichtbaarlijk versterken en herstellen, dat allen die daarvan gebruik zullen maken, verbaasd zullen staan; zij zijn ook onvergelykelyk in gevallen van waterzucht.

Door het vermeerderd debiet zijn de Prijzen thans de volgende.

Doosjes Pillen van f0.90, f2.10, f3.30, f7.75, f15.50, f23.50; Potjes Zalf van f0.90, f2.10, f3.30, f8.15, f15.90, f23.90.

Op franco aanvragen wordt antwoord te bekomen bij den Heer *F. ROMEIJN, Fz.*, Depothouder te Arnhem; alsmede te Londen, Strand 244, *HOLLOWAY'S* Etablissement.

Stads-Schouwburg.

Op verzoek van eenige Geabonneerden, zal de aangekondigde Voorstelling door het *K. Z. H. Tooneelgezelschap*, onder directie van den Heer *A. PETERS*, eerst plaats vinden:

DONDERDAG, den 24sten Januarij 1850.

Burgerlijke stand.

NIJMEGEN:

Van 1 tot en met 8 januari.

Gehuwd: *L. Lourense* en *E. Willems* — *S. Jansen* en *G. Peeters*.

Bevallen: *G. Hermsen*, geb. *Moorman*, D. — *E. Boekhorst*, geb. *Hamer*, Z. — *P. Teeuwssen*, geb. *Kerijns*, Z. — *G. Anhalt*, geb. *Witman*, D. — *M. Kellendonk*, geb. *Gerrits*, D. — *A. E. Dona*, geb. *Braak*, D. — *A. van de Burgt*, geb. *Hoogveld*, Z. — *G. Albers*, geb. *Jansen*, Z.

Overleden: *W. Jansen*, 60 j. — *W. Albers*, geb. *Geurts*, 60 j. — *M. Polman*, 8 d. — *M. H. Benders*, 2 j. 6 m. — *J. J. van Bronswijk*, geb. *Moussier*, 50 j. — *A. J. W. Mey*, 4 m.

Marktprijzen.

NUMMERS 8 januari.

Alhier was de middelen prijs ter markt van pisteren van de 454 verkochte mudden *Tarwe*, per Ned. mudd f6.73; van de 368 verkochte mudden *Rogge* f3.95; van de *Garst* was de hoogste prijs f3.80 en de laagste f3.25; van de *Boekweit* de hoogste prijs f4.50 en de laagste f4.25; van de *Haver* de hoogste prijs f2.30 en de laagste f1.50 — De prijs van de *Boter* was per Ned. pond f0.42 à 0.50.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 9 jan. 0 El 7 Palm 1 Duim; gaw. 1 D. gez. 0 D.

De prijs dezer courant is f5 in de drie maanden. Afzonderlijke nummers 10 cents. Advertentien van één tot vijf regels f10 en voor elke regel daarboven 30 cents, behalve 25 cents zegelregt voor elke plaatsing.

Te Arnhem, bij *G. J. ...* Drukker.